

Quina colla...

Xavier Vinader

"El que va deixar esparverat el personal de la secretaria de Justícia és que tant Michel Domínguez com el seu associat José Amedo intentessin cobrar tant sí com no una colla de factures de despeses per la compra de pel·lícules de vídeo, material de música i so, una pila de cartrons de tabac i inclús els àpats que havien fet a l'època de les diligències de Garzón."

El magistrat Eduardo Moner, l'instructor del cas GAL en el Tribunal Suprem, ha dit a l'ex-policia Michel Domínguez que passi la mà per la paret. El company de José Amedo porta una colla de dies insistint davant les instàncies judicials perquè li concedixin un sou mensual de mig milió de pessetes al·legant la seva qualitat de pedit. Però per ara ningú no li ha fet gaire cas.

Domínguez va començar reclamant al Ministeri de Justícia i Interior l'aplicació de la llei de Protecció de Testimonis i justificava la xifra mensual demanada per la seva "angoixant situació econòmica". En la demanda, l'ex-inspector de policia i, al mateix temps, integrant de l'*staff* dels GAL –va participar en el segrest de Segundo Marey i en la contractació d'assassins a sou i s'ocupava de reivindicar els atemptats de la sanguinària organització telefonant als mitjans de comunicació, entre d'altres coses– també va fer constar que, en cas de no poder cobrar el sou sol·licitat, es declarés la nul·litat de tot el sumari instruït fins ara pel jutge Baltasar Garzón. En altres paraules, que si no hi havia calés, per ell ja ho podien fotre tot a la paperera. I es va quedar tan ample.

Poc després, Maria Teresa Fernández de la Vega, actual secretaria d'estat de Justícia, antiga militant del PSUC a Barcelona i una de les "pivots" del ministre Belloch, va donar a conèixer un informe en què es denegava la petició de Michel Domínguez perquè, de fet, aquest fins ara no ha tingut mai la condició de testimoni en una causa. La seva situació real és de penat en el primer sumari dels GAL obert en el seu dia i de processat en el que està en curs actualment.

Però el que va deixar esparverat el personal de la secretaria de Justícia és que tant Michel Domínguez com el seu associat José Amedo intentessin cobrar tant sí com no una colla de factures de despeses per la compra de pel·lícules de vídeo, material de música i so, una pila de cartrons de tabac i inclús els àpats que havien fet una colla de gent a l'època de les diligències realitzades pel jutge Garzón. "Com les coses continuïn així aquests ens acabaran col·locant les notes de despeses de les saunes i puticlubs on passen l'estona" –diuen que va deixar anar un alt funcionari ministerial quan li van posar al davant el dossier amb tots els papers. L'empenyament va ésser important.

Les exigències de José Amedo i Michel Domínguez ha fet posar el crit al cel a les més altes instàncies jurídiques, però, de fet, aquests dos personatges no han fet més que ser coherents amb la seva trajectòria. El duo d'ex-policies van ésser escollits per organitzar els GAL

Michel Domínguez. Vol cobrar un sou.

principalment per la seva amoralitat i falta d'escrúpols. "O és que creus que no sabien perfectament a qui oferien la feina? –em va aclarir molt temps enrere un funcionari de la policia que va estar destinat al País Basc en la dècada dels 80-. Un policia com cal mai no hagués acceptat un encàrrec així. Tant sols ho podien fer gent com ells. *Puteros*, jugadors, uns poca-vergonyes complets com ells dos. No hi havia volta de full".

Amedo i Domínguez van cobrar molts diners per posar en marxa la matança indiscriminada de refugiats independentistes al País Basc francès. Mentre va durar aquella feina van viure a cos de rei. Bons hotels, bons tiberis, dones maques, joc, full de crèdit per tot arreu..., el que fes falta. Era l'època en què els fons reservats donaven per a tot. Després, quan van resultar processats i engarjolats, també van continuar cobrant com si res i acumulant els bitllets als comptes secrets de Ginebra.

Finalment, quan el ministre Belloch va tancar l'aixeta van decidir-se a "cantar" unes quantes coses davant del jutge Garzón. I és clar, també han intentat cobrar-les. És lògic. Són gent acostumada a no fer res de forma altruista o desinteressada. Han estat acostumats a cobrar per tot. Ho feien per matar i ara ho volen continuar fent per explicar-ho.

"I és que la colla de gent que ha estat al capdavant del Ministeri d'Interior aquests últims anys tots eren així –continua afirmant el funcionari de la policia consultat-. Ensacaven tot el que podien. És dur, molt dur constatar-ho, però havien fet de la lluita antiterrorista un negoci. Quina colla, senyor, quina colla..."